

K. ANDREJEV:

Tri vrbice.

gaju je rasla stara, napol strohnela vrba. Ob tej so zrasle, tri mlade vrbice.

Nekdaj je dejala prva vrbica: „Oh, ko bi vendar že prišel drvar in posekal to staro vrbo, da bi imele me več prostora in bi lepše rasle.“

Druga pravi: „Eh, ne! Bolje bi bilo, da bi ga ne bilo. Trohnela naj bi dalje ta stara vrba; ob njenem otlem, črvivem deblu bi bile me lepše.“

Oglasi se tretja vrbica: „Dobro bi bilo, da bi ostala tu in strohnela pred našimi očmi v prah, ki naj — molče trobenta nam: *Memento mori!* — Ko spoznata smisel tega klica, tedaj bosta, sestrici, drugih misli!“

Malo po svetu!

